

ΣΤΟ βάθος του παλιού καφε- νείου, μέσα στον καπνό των τσιγάρων, καμιά δωδεκαριά φοι- τητάι, όλοι παιδιά ακόμα, μιλού- σαν ζωηρά και διασκέδαζαν σαν τρελλοί.

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ

ρούσαν να του είχαν σκαρώσει αυ- τη τη φάρσα. Θά ήσαν γείτονές του, δίχως άλλο και μάλιστα οι καλύτεροί του φίλοι...

— Τι άνόητο πού εινε! Ξεκανε ξ- ξαφνα.

‘Ο σκελετός καθόταν, σάν άν- θρωπος, στην παληά πολυθρόνα του. ‘Ακουμποσε τη σπονδυλική του στήλη στη ράχι της κι’ εστή- ριζε, στα γυριστά χέρια της, τα άταϊα δάχτυλά του με τις τέσ- σερες φάλαγγες...

— Μπα! φώναξε ξξαφνα ένας απ’ τους φοιτητάς, ο Πασκάλ, ξ- φυγε ο μάτριμα Μοραλές;

— Δεν εινε ακόμα μεσάνυχτα, παρατήρησε κι’ ο Γκορξερέν. Για- τί εφυγε άραγε τόσο νωρίς ο μάτριμα Μοραλές;... Κι’ ακόμα χωρίς να τό νοιώσουμε!...

Στό μεταξύ αυτό, μέσα στην παγωμένη νύχτα, περνώντας τους ξεημούς δρόμους, ο κ. Μοραλές έγύριζε στό σπίτι του. Καθόταν σ’ ένα δωμάτιο, στό δεύτερο πάτομα ενός παλιού ξενοδοχείου, λίγο πού πέρα από τό Πάνθεο, σ’ ένα στενό δρόμο, σάν μονοπάτι του βουνού...

Κι’ αλήθεια, ειχε φύγει κρυφά από τό καφενείο ο κ. Μοραλές, σέ μιá στιγμή πού έμάλωναν με γέλια και φωνές οι φοιτητάι και δεν τόν πόσχαν. Κι’ έτσι, ξξαφνα, δεν τόν ειδαν πειά στην άκρη του τρα- πεζιού, πίσω από τό άδειο ποτήρι του, ένα πελώριο γεμανικό ποτήρι της μπύρας...

‘Ο δρόμος με τό μαύρο λινόστρωτο, ήταν άνηφορικός. Κάτω από τη σκοτεινή άψίδα μιás μεγάλης πόρτας, ο κ. Μοραλές στάθηκε και τράβηξε ένα άόρατο κορδόνι. ‘Από μέσα άνοιχτηκε να χτυπά ένα σκουριασμένο κουνούρι. Του άνοιξαν και μπήκε στό εγγραφείο του ξε- νοδοχείου, για να πάρη τό κλειδί του από τόν αριθμό 10. Τό γκαρόνι της νύχτας έσαιχε αυτή τη στιγμή τό κρεβάτι του.

— ‘Ηρθατε νωρίς απόψε, κύριε Μοραλές, τού ειπε μόλις τόν ειδε. — Εινε έντεκα ή δωρα, Λουσιέν, αναστέναξε ο παράξενος γέρος. — Μήπως δεν είσαοτε καλά;

‘Ο κ. Μοραλές ανασήκωσε τό φρύδι του και τούς όμους του, σάν να ήθελε να ειπή: «Μπα! Δεν βαρύνεσαι! Μήπως ξερω κι’ εγώ;», κι’ εστάθηρε σκεπτικός.

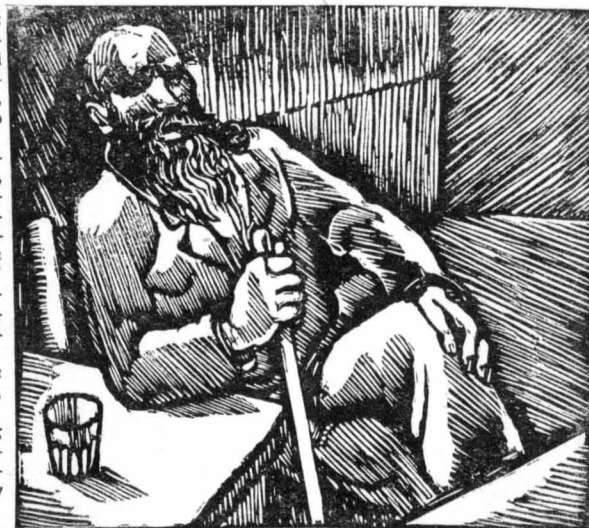
— ‘Αφήσατε τούς άλλους κυρίους στό καφενείο; Ξαναρώτησε τό γκαρόνι.

— Ναι... Σήμερα... Έχομε 13 Νοεμβρίου... Δεν έχω ποτέ κέρφι αυτή την ήμέρα... Εινε μιá επέτειος, θά ειλεγε κανείς... Μου θυ- μίζει παλιές ιστορίες... Καταλαβαίνεις λοιπόν;... Δεν έχω κέρφι ά- πόψε να κάνω παρεα τούς νέους... Τ’ άστεια τους με πειράζουν λι- γάκι στά νεύρα... Σκαρώνουν φάρσες σ’ όλον τόν κόσμο, αυτοί οι διαβόλοι! Μά εινε καλά παιδιά... Γι’ αυτό μ’ άρέσει ή συντροφιαί τους... Καμιά φορά όμους κάνουν άσχημα άστεια...

— Μά, έσας δεν σάς πειράζουν, κύριε Μοραλές... Δεν εινε α- λήθεια;

— Ναι, ναι... Καληνύχτα! ειπε αποφασιστικά ο κ. Μοραλές, για να δώση ένα τέλος στη συζήτηση. Τό γκαρόνι εφυγε. ‘Ο κ. Μοραλές έμεινε μόνος. Κάθηκε στό κρεβάτι του κι’ άρχισε να σκέφτεται, να σκέφτεται...

Ποιός ήταν αυτός ο κ. Μοραλές; Για έναν άνθρωπο της ηλικίας του, ζούσε πούλύ παράξενα. Δηλαδή ειχε τις ίδιες συνήθειες κι’ έκανε την ίδια ζωή πούλ περνούσαν κι’ οι άλλοι ένοικοι του ξενοδοχείου, πού οι περισσότεροι απ’ αυτούς ήσαν φοιτητάι της ‘Ιατρικής... ‘Επειτα, ήταν παληά παράδοι να έχουν αυτοί οι νέοι στη συντροφιαί τους ένα γέρο μποέμι, πού ζούσε χρόνια στό Καρτιέ Λατέν. ‘Από πού ήταν; Τι έκανε ο μάτριμα Μοραλές; Δεν ήξερε κανείς... Τόν έδλεπαν μόνο να κάθεται ήσυχα, μ’ ένα μισηρωιδές βρος, στό παληά καφενεία της φοιτητικής συνοικίας, ανάμεσα σ’ εϋθυμες πάντα συντροφιαίς, παρεα με τρελλούς νέους πού γελοούσαν γύρω από τό μελαγχολικό πρόσω- πό του...

Αυτά μονάχα ήξεραν γι’ αυτόν: ‘Ότι ήταν δηλαδή ένα γεροντοπαλή- καρο πού του άρεσαν τα γλέντια και ή χαρά... Γιατί όμως, μερικές στιγ- μές, γινόταν ξξαφνα μελαγχολικός, σάν να ειχε θυμηθει κάτι πένθυμο από τά περασμένα;... Γιατί;...

‘Η λάμπα του πετρελαίου, σκεπα- σμένη μ’ ένα ξεθωριασμένο άμπαλού, εφάτιζε άμυδρά τό μεγάλο και πέν- θυμο δωμάτιο του κ. Μοραλές, ο ό- ποιός ειχε σηκωθεί τώρα και βημα- τίζε πάνω-κάτω. ‘Εξαφνα στάθηκε κι’ έβγαλε τό βρεγμένο παλτό του. Κι’ ενώ ετοιμαζόταν να τό ρίξη άδιάφο- ρα σέ μιá πέσινη πολυθρόνα, αντί- κρισε να κάθεται στην πολυθρόνα αυ- τη ένας σκελετός!

— ‘Ωμορφο άστειο! συλλογίστηκε ο κ. Μοραλές. ‘Και πούλύ πρωτότυπο, συμπλήρωσε.

Δεν χαμογέλασε όμως. Μά μήπως χαμογελούσε ποτέ; Κι’ αν υποθέσου- με ότι του έτυχε κάποτε να χαμογε- λάση, εκείνη ή ήμέρα δεν θά ήταν ποτέ ή 13 Νοεμβρίου...

‘Αρχισε να συλλογίζεται ποιοι μο-

— ‘Ανόητο! Ναι... Εινε πούλύ κουτό! συλλογίστηκε πάλι ο κ. Μο- ραλές. Δεν πρέπει να κάνη κανείς ποτέ τέτσια άστεια. Μά αυτά τά παληόπαιδα δεν με ξεφρον καλά, ποιάς εμμαι! ‘Αν υποθέσουμε όμως ότι ήμιοι ένας άλλος άνθρωπος, αυτή ή φάρσα μπορούσε να με τρο- μάξη και να έξη, δίχως άλλο, πούλύ δυσάρεστα άποτελέσματα...

Σήκωσε ψηλά τη λάμπα κι’ έπλησίασε τόν σκελετό.

— Κι’ όσο συλλογίζομαι, μουμύομαι, ότι υπάρχουν άνθρωποι, τό- σο άπλοϊκοί, πού μπορούν να τρομοκρατηθουν από μιá τέτσια βλακεία! Αυτά τά άσπρα κόκκαλα έμένα μ’ άφίνουν τελείως άδιάφορο!...

Συγχρόνως ψυθύρισε τόν σκελετό:

— Φιλαράκο μου, τό βλέπεις και μόνος σου; δεν με τρομάζεις.

‘Ο σκελετός, μ’ όλο τό γυμνό σαγώνι του, γελοόσε σιωπηλά, μ’ ένα γέλιο σαρκώσιο...

— Εμμαι βέβαιος ότι έχεις ελατήρια σ’ όλες τις άρθρώσεις σου, Ξαναειπε ο κ. Μοραλές... Χά, χά!... ‘Εχεις ένα σωφό μικρά ελα- τήρια από μπροντζο, σάν κλειδώσεις... ‘Ελα, τώρα! Δεν μπορείς να κρυφτης σ’ έμένα! Ξέρω εγώ τί σου λέω... Γιατί, φιλαράκο μου, χωρίς αυτά, πώςουν ένα μάτσο κόκκαλα... Ψέμματα;

‘Εξαφνα όμως, κτύπησε από πού κοντά τά δόντια του σκελετό, στό κίονο φώς της λάμπας. Κτύπησε περιεργός τούς κυνδονότες του: ήσαν λοξοί, μεγάλοι, μυτεροί, λίγο γυριστοί προς τά έξω, με δυό λά- για: χαρακτηριστικοί...

‘Η λάμπα άρχισε να τρέμη μέσα στό χέρι του. ‘Ανατρίχιασε!... Μά βραχνή κωνγή, σάν ορώχος εφιάλτου, ξεσάχισε τόν λαμό του: — Σαμουήλ!

Μ’ ένα σπασμοδικό πήδημα προς τά πίσω, άποτραβήχτηκε από τόν σκελετό, τρελλός από φόβο, με σηκωμένες τις τρίχες τών μαλλιών του, ανατρίχιάζοντας δλόκληρος από τόν φόβο του... ‘Αναποδογύριζε δι,τι έβρισκε μπροστά του, καθώς όμοιοσε να φύγη, με πνιγμένη την αναπνοή. Τρέμοντας σύγκορμος, έλεγε διαρκώς, σάν να παραμιλούσε:

— Σαμουήλ!... Σαμουήλ!...

‘Ο θόρυθος και τά βαρεία του βήματα ξύπνησαν τούς ένοίκους του ξενοδοχείου. ‘Ο κ. Μοραλές κατακλιθήσε σφολιάζοντας βραχνά τη σκάλα κι’ έφτασε μπροστά στό εγγραφείο... ‘Εκείνη τη στιγμή έ- θγανε τό γκαρόνι, ο Λουσιέν, ξεπόλυτος και με τό νυχτιάτο του...

— ‘Ηρθε! Εινε εκεί άπάνω! Στο δωμάτιό μου!... τού φώναξε βραχνά και με κοιμένη φωνή ο κ. Μοραλές, πράσινος από τη φρι- ζη του...

— Ποιάς; ρώτησε ο Λουσιέν με άπορία.

— ‘Ο Σαμουήλ!... ‘Ο άνθρωπος πού σκότωσα στις 13 Νοεμβρίου του 1923... ‘Ο ‘Εβραίός τοκογλύφος... Ναι, ναι, εγώ τόν σκότωσα κι’ έπειτα τόν έρριξα στό ποτάμι!... Πιάστε με! Εμμαι ένας δολο- φόνος!... Κάντε με δι,τι θέλετε!... ‘Ο,τι θέλετε! Καλύτερα ή φυ- λακή... Δεν μπορώ να τόν βλέπω... Εινε εκεί άπάνω. Σώστε με!...

Κι’ εσύννεχισε, κτυπάζοντας προς τ’ άπάνω, με μιá πένθυμη φωνή σκόλου πού σφολιάζει προς τό φεγγάρι:

— Σαμουήλ! Φύγε τώρα! Τά ειπα όλα! Φύγε πειά!...

‘Ο Λουσιέν με τά μάτια όρθάνοιχτα από την κατάληξι, εκτύπησε σάν χαρδός τόν κ. Μοραλές πού έκανε σάν τρελλός. Κι’ ξξαφνα, τόν ειδε να φέρνει τό χέρι στην καρδιά του και να σωριάζεται βαρεία κάτω, μπροστά στην κλειστή έξώπορτα του ξενοδοχείου.

Τό καφενείο τών φοιτητών ετοιμαζό- ταν να κλειση. ‘Ο Πασκάλ ειπε τη μύ- ρα του και φώναξε απότομα:

— Να πάρη ή δογή! Τό ξεχασα!...

Πώς τού φάνηκε άραγε τού μάτριμα Μοραλές;...

— Μά πού; τόν ρώτησε περιεργός ο Γκορξερέν.

— Δεν σου τό ειπα;... ‘Αγόρασα σή- μερα ένα σκελετό... Και για να γελά- σουμε, τόν έβαλα στό δωμάτιό του.

— Κρύμα! Ξεκανε ο Γκορξερέν. Τώρα πειά εινε άργά... Φαντάσου τί γέλια θά κάναμε, αν μās τό έλεγες νωρίτερα και πηγαίναμε στό ξενοδοχείο... Μά πού τόν βρήκες αυτό τόν σκελετό;...

— ‘Ηταν μιá εικόνα... Τόν βρήκα στην άποθήκη ενός φαρμακοποιού... Φαι- νεται ότι ήταν ο σκελετός κάποιου πνι- γμένου, πού τόν ειχαν εφარέμεισ στό Σηκουάνα...

ΜΩΡΙΣ ΠΕΝΑΡ